

EUROWEEK

Empoli, Itálie

28. 9. – 4. 10. 2023

Účastnické školy

Belgie	Institut de la Sainte Union, Kain
Bulharsko	Lycee bilingue "Romain Rolland", Stara Zagora
Česko	Gymnázium a SOŠ Rokycany, Rokycany
Dánsko	Kalundborg Gymnasium, Kalundborg
Estonsko	Mustamäe Gümnaasium, Tallinn
Finsko	Oulun Lyseon Lukio, Oulu
Nizozemí	Theresialyceum, Tilburg
Chorvatsko	IX. Gimnazija, Zagreb
Itálie	Conservatorio Santissima Annunziata, Empoli
Litva	Rietavo Lauryno Ivinskio gimnazija, Rietava
Lotyšsko	Gulbene Gymnasium; Gulbene
Lucembursko	Athénée de Luxemburg, Luxemburg
Maďarsko	Kanizsai Dorottya Grammar School, Szombathely
Německo	Geschwister-Scholl-Gymnasium, Sangerhausen
Portugalsko	Escola Secundaria Alcaides de Faria, Barcelos
Rakousko	Höhere Technische Bundeslehrund Versuchsanstalt, Rankweil
Rumunsko	Colegiul Național "Moise Nicoară", Arad
Slovensko	Gymnázium Jána Holého, Trnava
Slovinsko	Gimnazija in ekonomska srednja šola, Trbovlje
Španělsko	IES Narcís Monturiòl, Figueres
Švédsko	Calmare Internationella Skola, Kalmar
Velká Británie	Aquinas College, Stockport

Co je Euoweek...

Euoweek je mezinárodní setkávání učitelů a studentů zemí Evropské unie.

Počátky Euoweeku sahají do roku 1992, kdy belgický učitel Jean-Pierre van Wijnsberghe vytvořil základní koncept tohoto projektu a v tomto roce se také v Belgii první ročník Euoweeku uskutečnil.

Počínaje tímto rokem se sjíždí do jednoho z hostitelských měst skupiny studentů a pedagogů z jednotlivých zemí Evropské unie. Každá země je vždy reprezentována jednou střední školou. S postupným rozšiřováním Evropské unie rostl i počet škol, zastoupených v projektu. Jak je pro celý projekt typické, školy se do Euoweeku připojují na základě osobních vazeb mezi pedagogy jednotlivých zemí. Ilustrativní je v tomto směru i připojení Gymnázia a SOŠ Rokycany. K účasti na celém projektu byla naše škola vyzvána prostřednictvím našich dlouholetých slovenských přátel z Gymnázia Jána Hollého v Trnavě.

Konkrétní program týdenního setkání je vždy plně v kompetenci hostitelské školy. Některé body programu přitom ovšem zůstávají neměnné. Tradičně se tak uskutečňuje mezinárodní bufet, kde na jedné ploše představují jednotlivé delegace typické národní pochutiny. Dalším stabilním bodem programu jsou předem připravená folklórní (hudební, dramatická,...) vystoupení jednotlivých delegací. Pravidelně bývají do programu zařazovány diskuse studentů k daným tématům, návštěvy hlavního města hostitelské země, prohlídky kulturních či přírodních zajímavostí v okolí.

Účast na projektu přináší studentům neocenitelné zkušenosti. Jak v oblasti vzájemného poznávání a respektování kulturních odlišností v rámci jednotlivých evropských zemí, tak v bližším poznání běžného života v hostitelské zemi. Je totiž pravidlem, že žáci jsou po dobu Euoweeku ubytováni v rodinách žáků hostitelské školy a mohou se tak po skončení oficiálních částí programu lépe seznámit i s dalšími stránkami života v navštívené zemi. Tento projekt dává studentům také možnost praktického ověření, procvičení a porovnání jejich jazykových znalostí, a to především při přípravě různých workshopů, moderovaných diskuzí a také při běžné komunikaci v hostitelských rodinách.

A co Euoweek není...

Není to typ projektu, tak jak je dnes známe z celé řady pravidelně vyhlašovaných operačních programů. Ačkoli beze zbytku naplňuje myšlenky, na kterých EU původně vznikla, je paradoxem, že nikdy nebyl ani částečně z prostředků unie financován. Nikdy se totiž nevešel do administrativně vytvořených škatulek programů a výzev a možná je to pro jeho fungování a vyhlídky do budoucna i dobře.

Není tedy projektem z povinnosti, není to projekt uměle vytvořený ve snaze využít bohatých prostředků unijních fondů. Stojí na dobré vůli, ochotě a pracovitosti konkrétních učitelů, kteří rozumějí ideám, na kterých tento projekt vznikl, a kteří dokážou jednou ročně na dobu jednoho týdne přeměnit tyto myšlenky v realitu.

Není to projekt formální, nepotřebuje tedy plnit a dokazovat udržitelnost. Přesto se na letošním setkání v italském Empoli domluvil harmonogram hostitelských zemí dokonce na dalších sedm let dopředu. Z těch nejbližších ročníků to bude v roce 2024 německý Sangerhausen následovaný školami ve Španělsku a Portugalsku.

A nepotřebuje ani monitorovací zprávy. Dostatečnou zpětnou vazbou jsou názory studentů, kteří se Euoweeku zúčastnili. Posuďte sami.

Pavel Kraus

Euroweek očima studentů

Našinec v cizině

Naše česká krasojízda začala již vstupem na letiště. Po tom, co jsme se od pánů učitelů dozvěděly, že náš navazující let z Mnichova do Florencie byl zrušen, jen některé z nás nepropadly těžké rezignaci a nevzaly nohy na ramena. (pozn. autora: informace o osmihodinové cestě autobusem nás opravdu nepotěšila)

Počáteční neúspěch nás však neodradil. Touha zúčastnit se Euroweeku, poznat nová místa a nové přátele byla větší. Abychom nepropadly trdomyslnosti, prezentovaly jsme nás, naši školu a obecně celou Českou republiku už na pražském letišti, kde jsme si pro vzpruhu ducha procvičily naše taneční vystoupení.

Jako každý rok, jednotlivé země, potažmo její delegace, si měly připravit kulturní program či vystoupení, kterým se budou jako národ prezentovat.

Jak lépe prezentovat českou republiku než folklórem?

Po krátkém uvažování jsme zvolily obvyklý rokycanský program a naším repertoárem se stalo představení složené z čistě českých, folklorních tanců. Publiku jsme předvedly nejen klasickou českou polku, ale i méně obvyklou sousedskou. Některé zahraniční delegace se ubíraly stejným směrem jako my a zvolily prezentaci tancem. Maďarská delegace potěšila naše uši kupodivu líbeznými písněmi, Estonsko se prezentovalo hrou na Kannel - tradiční estonskou harfu a ne jeden národ se představil hurónským zpěvem vlastní hymny - tak hluboké vlastenectví nás mnohdy překvapilo. Slovenští sousedé zvolili scénky z takzvaného "slovenského roku," kde představili tradiční slovenské zvyklosti, které máme díky naší společné historii tak podobné.

Ať už se jednalo o vystoupení hudební, divadelní nebo taneční, sál plný nadšených studentů vždy hlasitě aplaudoval.

Eliška Baboráková

Cestovní dobrodružství tam i zpět

Největší překážkou se ukázal být již první bod Euroweeku, a to doprava. Hned v prvních 24 hodinách jsme kolektivně vystřídali sedm různých způsobů dopravy. Jediné dopravní

prostředky, které nám zbývaly si odškrtnout z našeho imaginárního checklistu, byly loď a vrtulník.

Veškeré toto dobrodružství a nevyměnitelné zážitky jsme si mohli prožít jen díky dokonalému načasování zrušení našeho letu. Na zajištění alternativní dopravy měli totiž naši učitelé luxusních 24 hodin. Skoro polovinu našeho cestovního času jsme strávili ve velmi pohodlném FlixBusu, kde jsme se samozřejmě mohli vyspat do růžova a který nám v žádném případě vůbec nezničil záda. Do Empoli jsme tedy přijeli krásně odpočatí, pořádně nasnídání a plni energie.

Zpáteční cesta nebyla již tak záživná pro nás pro studenty, ale nic se asi nemůže rovnat nadměrnému stresu a neustálému dohadování s leteckou společností, kterým si museli projít naši učitelé. Z nejistoty odletu všech se stala nejistota odletu poloviny, až nakonec zbyl jen pan učitel Zítek, kterému hrozilo, že zůstane v Itálii na dobu trochu delší než pouze jeden týden. My studenti jsme si však díky laskavosti našich učitelů mohli užít zbytek Euroweeeku v blažené nevědomosti a tím pádem získali nezapomenutelný zážitek. Třešničkou na dortu byl úspěšný odlet všech ve stejný den a stejným letadlem.

Kateřina Žáková

Vlajkový průvod a slavnostní zahájení

Druhý den Euroweeeku započal shromážděním všech studentů v atriu školy. Dále následovala oblíbená aktivita všech tamějších Italů - aspettare neboli čekání. Tím nejpomalejším možným způsobem byla každé delegaci předána jejich vlajka a jakmile se trpělivost začala vytrácet, složila naše skupina nohy na zem společně s Dány, kteří byli hned vedle nás. Byly vytaženy karty, dva národy se připravovaly na to, že budou ukazovat, jak hlasitě jsou schopni zakřičet slovo UNO, když v tom bylo aspettare přerušeno a vlajkový průvod mohl začít.

Za zvuku bubnů a trumpet jsme se všichni v řadě vydali do centra Empoli. Celé akci přihlíželi místní, kteří buď stáli podél obchodů, nebo na nás shlíželi z typicky italských oken. Některé delegace v průvodu prozpěvovaly své hymny, všichni mávali hrdě svými vlajkami.

Když jsme se ocitli už jen malý kousek od náměstí, kde mělo proběhnout slavnostní zahájení, začalo se naše tempo neskutečně zpomalovat - přes připravené pódium měla projít každá delegace s krátkou zastávkou na focení. Jakmile byla tato formalita za námi a všichni byli nastoupeni před pódium, začaly uvítací projevy italských organizátorů, sponzorů a představitelů vedení města. Bohužel těmto lidem

unikla skutečnost, že italština se neřadí ani mezi top 20 nejvíce mluvených jazyků světa a většina jejich obecnstva jim nerozumí ani slovo. Musím ale prohlásit, že jsme byli šikovné publikum, při každé pauze jsme náležitě tleskali, někteří z nás dokonce ani na tu pauzu nečekali. Tady nejspíš Italům trochu křivdím, pokusy o překlad v projevech byly, avšak faktem zůstává, že většina projevů byla v italštině.

Po tomto zahájení následovala další chvíle aspettare než náš průvod opět zamířil do školních prostor, odkud se všichni vydali na zasloužený oběd.

Natálie Ratajová

Mezinárodní bufet

Mezinárodní bufet už tradičně patří ke stálícím každého Euroweeku a letos tomu nebylo jinak. Celé sobotní odpoledne bylo tedy zasvěceno poznávání cizích kultur právě skrze jídlo. Proces celé přípravy započal už Čechách, kdy jsme se museli domluvit a vymyslet, které pochutiny nás budou nejlépe reprezentovat a zároveň přežijí nekompromisní přepravu. My se rozhodli pro léty ověřenou klasiku. Nejrůznější sušenky, oplatky a bonbóny, čtyři druhy svatebních koláčků, domácí uzeniny, nakládané okurky, vánoční perníčky nebo tradiční křupky. Na zapití samozřejmě nemohla chybět Kofola.

Samotná akce se pak konala na školním dvorku pod širým nebem. Každá delegace dostala přidělený stoleček s vlajkou a přípravy mohly započít. Naštěstí netrvaly příliš dlouho a tak celá akce vypukla. Ti hladovější z nás se rozutekli do všech směrů a ti méně hladoví zůstali u našeho stolečku, aby mohli odpovídat na četné dotazy. Naše první kroky směřovaly k našim slovenským kamarádům, jelikož jsme byli už během čekání před školou nalákáni na korbáčiky a parenicí. Tam ale naše putování evropským gastronomickým nebem rozhodně neskončilo.

Cest k poznání cizí kultury je mnoho a jídlo je neodmyslitelnou součástí kultury každého státu. Nám se naskytla jedinečná příležitost okusit kulturu celkem jednadvaceti evropských zemí a troufám si říct, že žádné břicho nezůstalo prázdné. Doslova na pár metrech jsme procestovali Evropu od severu na jih, od východu na západ a ještě jednou celé dokola.

Ke konci celé akce ale na jednotlivých stolečkách stále zůstávalo nemalé množství jídla a tak se všichni uchýlili k jedovaté taktice. Studenti popadli talíře a své národní bohatství začali nabízet z očí do očí. Pokud jste jako já a na dobré jídlo zkrátka nikdy nedokážete říct ne, ujišťuji vás, že i sebelepšího jídla se člověk přejí. To ale nic nemění na tom, že to dle mého byl jeden z nejlepších zážitků celého týdne.

Italská organizace

Už od června jsme věděli, že Italové zřejmě neplánují moc dopředu a dávají si na čas. A to se i vyplnilo. Během samotného Euroweeku bylo plánování velice spontánní, třeba domluvení restaurace pro 20+ lidí deset minut předem. Nakonec jsme se tedy všichni najedli a přežili stání venku na přímém slunci při 30 °C.

Další věc, co jsme se dozvěděli, je, že Italové chodí asi 80 % času pozdě. Klidně i hodinové čekání na bus nebyla mimořádná událost a tedy nikdo z toho neměl radost, ani organizátoři, hlavně když se jelo do Pisy. Tam se to nakonec celé rozpadlo a vlastně si každá delegace udělala svůj program – někdo jel do Pisy, někdo zůstal v Empoli a někdo jel na pláž. Takže to vlastně mělo dobrý konec a každý si mohl dělat, co chtěl.

Nakonec to mělo ale i své pozitiva. Mluvení se studenty z různých zemí Evropy šlo najednou snadněji, když jsme si mohli postěžovat a cítit se ublížení. Nebo aspoň začátek konverzace; ono to jinak moc dlouho nevydrželo.

Myslím, že studenti, co nebyli v rodinách, ale v hotelech a apartmánech, tu organizaci měli o něco horší, jelikož učitele, co nás (jako ty, co nebyli u rodin) měli na starost, ani pořádně neuměli anglicky natož česky, nebo jakýkoliv jiný jazyk. Takhle domluva s nimi byla obtížná a v

určitých časech nikdo ze studentů nevěděl buď co se děje, nebo na co se čeká.

Celkově organizace nebyla ideální, ale myslím, že i tak byla úspěšná, jelikož jsme všichni přežili a nikdo se neztratil (aspoň o čem vím). Dlouhé čekání, které bylo nevyhnutelné každý den, nám studentům

dalo čas si popovídat mezi sebou a navázat nová přátelství.

Kateřina Wirthová

Volné odpoledne "s rodinami"

Třetí den Euroweeku, tedy v neděli, po druhé polovině vystoupení mělo podle programu nastat volné odpoledne s rodinami. My, jakožto obyvatelé apartmánů, jsme do poslední chvíle v napětí čekali na plán, který si pro nás italské hostitelé přichystali.

Když se všechny země nezůstávající u rodin setkaly před divadlem, kde se před minimálně dvaceti minutami odehrálo poslední vystoupení, rozdělili nás po třech/čtyřech lidech k různým učitelům. Nikdo moc nechápal, co se bude dít. Včetně Italů - ti buď nevěděli nebo nemluvili anglicky dostatečně na to, aby nám průběh odpoledne vysvětlili.

K velkému nadšení většiny jsme se nakonec dozvěděli, že jako první bod společného odpoledne nás čeká oběd. Přemístili jsme se tedy v našich malých skupinkách do aut nám přidělených "adoptivních rodičů". Víceméně jediná záchrana našeho výletu byl Alessio, syn jednoho z učitelů, s kterým se dala vést konverzace v angličtině a často zastával roli překladatele.

Před obědem nemohlo chybět další aspettare a chaos. Nejspíše proběhla chyba v komunikaci mezi restaurací a italskými učiteli, protože míst na sezení byl opět nedostatek. Italové si nakonec se vším ale dokážou poradit, a tak se zázrakem stalo, že nikomu židle u stolu nechyběla. Vyhládlí z neustálého čekání jsme s nadšením a špetkou zoufalství vyhlíželi talíře kvalitních italských těstovin nebo křupavé pizzy. Zoufalství se prohloubilo, když se nám nedostalo ani jedné ze tří zmiňovaných tužeb - talíře, těstoviny, pizza. Naše stoly obohatily umělohmotné tácky s hranolky, později s burgery. Aby plastu na stole nebyl nedostatek, nesměly chybět plastové kelímky a plastové příbory.

Po, řekněme, aspoň nějakém obědě nás však čekalo krásné Vinci. Malebné městečko, známé hlavně díky malíři Leonardu da Vincim, nám zčásti dalo naději, že se den ještě obrátí k lepšímu. Aspettare již nemá ani cenu zmiňovat, tak se rovnou přemístíme do prostor menšího muzea již zmíněného malíře. Přestože budova se zdála neprostorná, uvnitř nechyběly všemožné vynálezy a zajímavé obrazy. V horním patře se nám naskytly krásné výhledy na typické italské nekonečné vinice.

A právě uprostřed těchto vinic se nacházela naše poslední zastávka společného odpoledne. Dovedli nás k malé vile s vinárnou sloužící buď na svatby nebo různé jiné oslavy. Jakmile nám Italové předali informace, co nás čeká, nastala ve skupině pohoda. Procházeli jsme se pěšinkami mezi vinicemi, pozorovali živou kapelu a užívali si teplý večer. Tamější restaurace nám připravila občerstvení a Portugalci se postarali o taneční zábavu. I přes hektický začátek se tento den zapsal mezi mé nejoblíbenější z celého Euroweeku.

Karolína Eklová

Farewell party

Na samém konci našeho týdne v Itálii nás čekala párty na rozloučenou. Skupina studentů se i s učiteli sešla na nádraží, kam pro nás přijel autobus (do kterého jsme se tentokrát vešli). Většinu delegátů ale na místo dopravily hostitelské rodiny. Před nastoupením do vozu jsme každý ještě od učitelů dostali podezřele vypadající papírek, který později posloužil jako poukázka na drink zdarma. Kdo u baru dokázal plnoletost občankou, mohl si objednat i nápoj alkoholický.

Všichni jsme se sešli v tiché čtvrti města, uprostřed které stál podnik 8bit Art Lab. Co se na první pohled zdá jako garáž je ve skutečnosti plně vybavený klub. Světla, dým i DJ. Celý

prostor byl rezervován pouze pro účastníky Euroweeku a tak jsme si mohli užít tance bez obav, že za námi stojí někdo úplně cizí a drinky mohly zůstat na stole bez dozoru. Jakožto dívčí skupina jsme se shodly, že toto bezpečí nám klubovou atmosféru opravdu zpříjemnilo. Rády jsme také využily venkovního posezení, abychom si ještě naposledy popovídaly s našimi novými kamarády předtím, než se všichni rozletíme do všech koutů Evropy. Italská noc byla teplá, a tak nám ani venku pod hvězdami nebyla zima. Do českého podzimu se nám opravdu vracet nechtělo.

Před půlnocí se všichni začali vracet na ubytování. Naše skupinka se nestihla nacpat do autobusu a tak jsme zas a znovu byly dopraveny dodávkou. I když tentokrát ne s naším oblíbeným řidičem, který nás díky nespolehlivé dopravní situaci už dobře znal. Na apartmán i do hotelu jsme se nakonec v pořádku dostaly. Plné dojmů jsme začaly balit kufry a pokusily se nabrat alespoň pár hodin spánku před dalším brzkým vstáváním.

Poslední večer byl zkrátka plný tance, vzpomínek na uplynulé dny a emocí. Těch dobrých i těch špatných. V každém případě to bylo krásné zakončení našeho týdne v Itálii.

Alice Soubustová

